

MISKOLCI

REF

LEKTOR

ÚTRAVALÓ

Ünnepi szám 2006



*„Útjaink százfelé válnak,
De szívünk egy célért dobog,
Nekivágunk a küzdelmes mának,
És épít korunk egy szebb holnapot...”*

(Arany János)

BALLAGÁSI ÜNNEPSÉG

*"De indulunk, a szépet s jót akarjuk,
Sérezziük, hogy hitünknek szárnya van."*

(Juhász Gyula)

10. Ballagás a Lévay József Református Gimnázium és Diákkotthonban

A Lévay József Református Gimnázium és Diákkotthon 1993-ban nyílt meg újra. Gyönyörű Szinva-parti épületét 1996-ban kapta vissza,

az osztálytermekbe, a diákkotthonba énekszóval búcsúzva az itt maradó iskolatársaktól. A szülők és rokonok díszsorfala között így hagyták el az iskolaépületet, hogy egy utolsó közös fénykép után, amelybe belesűrűsödött valamennyi gimnáziumi élmény és emlék, elültessék az előkertben az évfolyam nevében a tízedik tiszafát.

A ballagási menet fél tizenegykor

lagási ünnepi istentisztelet helyszínére.

A menet élén a nemzeti színű zászlót, az iskolazászlót és a cserkészzászlót vivő diákokat követve Szilágyi Zoltán és Thoma László, az évfolyam vallástanárai és Ábrám Tibor igazgató úr vonult.

"Örülök, hogy minden tekintetben bízhatom bennetek."

(2Kor. 7,16)

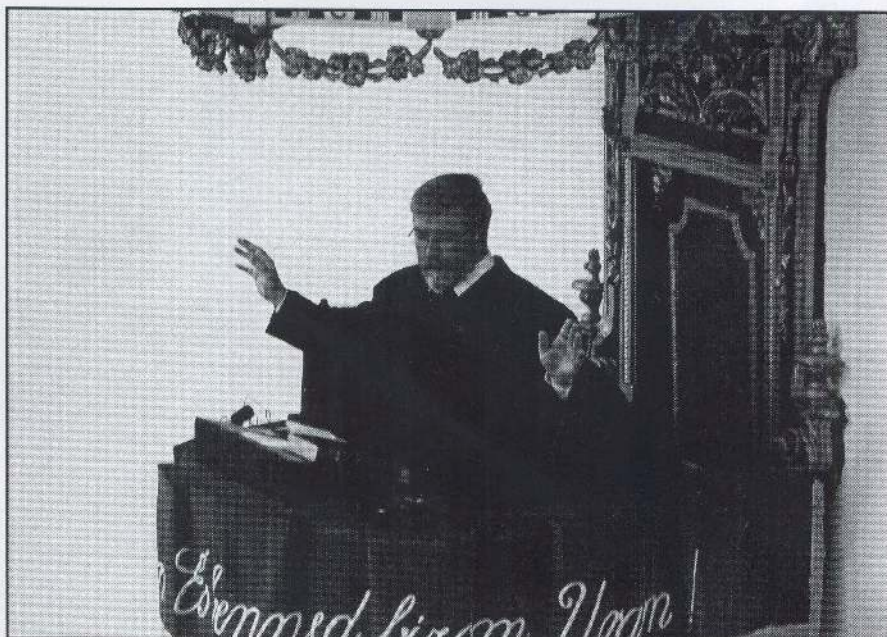
A fenti igevers alapján szólította meg **Csomós József** püspök úr az életük legmeghatározóbb szakaszának lezárulásakor a ballagó diákokat. Elmondta, örül Pál apostol örömeivel, hogy bízhat az iskolában és az ott végző diákokban is. Boldogság, ha a szülő is és a diák is el tudja mondani ezt az egyházzal, az iskolával és egymással is.

Az apostol nem vágyként, vagy múltbeli tapasztalatokra építve fogalmazza meg szavait, hanem tényként. A korintusi problémák ellenére reménységgel telített, mert ők már ismerik az Isten szerint való viszonyrendszert, és meg tudják cselekedni azt, ami jó az Úr szerint. Ezt pedig a búcsúzóknak ne csupán a tarisznyájukba tegyék el, hanem a szívükbe.



1997-ben Diákkotthonnal bővíthették, és még az évben először kondult meg az intézmény 1745-ben öntetett kisharangja, búcsúztatva az első évfolyam két osztályát. Azóta hosszú idő telt el, és sok minden történt. Utolsó jelentős eseményként 2005. november 12-én adhatunk hálát a gimnázium épületének teljes külső és belső felújításáért. A gimnáziumban és a diákkotthonban az ifjúság szellemi, lelki és testi nevelését végző közel 60 pedagógus áldozatos munkája közepette oly gyorsan jött el a május 6-i ballagás. Az utolsó osztályfőnöki óra bensőséges varázsa után, immár 10. alkalommal kondult meg búcsúztatóul szelíden érces hangja kisharangunknak, az igazgató és osztályfőnökeik vezetésével a négy osztály végigballagott az iskolán, betérve

indult a gimnázium elől a Kossuth utcai református templomba, a bal-



ÜNNEPI BESZÉD

2006 Május 6.

**Legyetek olyanok, mint az ötvözetek:
határozott karakterű, tartós értékeket, tulajdonságokat hordozó,
amelyeknek összetevői nemesítik egymást, kiemelik egymás jó tulajdonságait.**

*Ábrám Tibor
igazgató*

Iskolánk újságának, a Reflektornak egy ünnepi számát tartom a kezemben. Ti is kaptok majd ilyet az érettségi végén. A néhány évvel ezelőtt készült példány borítóján egy Juhász Gyula idézet olvasható. Vonatkozhat ez az idézet arra az évfolyamra, amelyik akkor indult el a Léwayból, kicsit bizonytalanul, néhányan nem teljesen határozott célokkal, vonatkozhat ez iskolánkra, a Léwayra, amelyik 13 évvel ezelőtt kezdte újra működését, keresve helyét, célját, küldetését, végül vonatkozhat ez az idézet az újrászerveződő egyházi iskolarendszerünkre.

*"Lehet, hogy gyenge még a hangunk,
Lehet, hogy léptünk még bizonytalan,
De indulunk, a szépet s jót akarjuk,
Sérezzük, hogy hitünknek szárnya van."*
(Juhász Gyula)

Kedves Tanulóink! Tisztelt Ünneplő Gyülekezet! Ki kell mondanunk azt, hogy ennek a Juhász Gyula idézetnek az egyházi iskolarendszer tekintetében, 15 év elteltével csak az utolsó két sora igaz. Az első kettő már nem. A több mint 600 keresztyén értékrend szerint nevelő intézményben 100 ezer tanuló készül az életre, s most veletek együtt 10ezer társatok ballag a közel 100 egyházi gimnáziumban. Ennek az intézményrendszernek ma már nem gyenge a hangja, és a lépteink sem bizonytalanok, hiszen világos céljaink vannak, és olyan eredményeket és felmérési adatokat mondhatunk magunkénak, amelyekre mindannyian büszkék lehetünk. Értékeket tudunk felmutatni. Nemso-kára mi is ezt tesszük, hiszen a mi

értékeink rajtatok keresztül válnak láthatóvá a világban. Azt is mondhatnánk, hogy ti vagytok a mi értékeink, és annyira lesz hangos a hangotok a világban, amilyen mértékben készek vagytok határozottan képviselni az értékeket.

Biztos célotok lehet az életben, és határozottan haladhattok. Ettől ne tántorítson el titeket az olykor-olykor változó széljárás.

A változó széljárás csupán nehezíti a cél felé haladást, talán másképp kell navigálni, talán lassabban haladunk, de a cél maga változatlan. Legyen ez az első üzenete a mai napnak: a keresztyén embernek és közösségnek Istentől kapott küldetése és célja van, amelyeket nem módosít a kedvezőtlen társadalmi-politikai széljárás.

Nekünk a szépet és a jót kell akarunk, és éreznünk kell, hogy a hi-

tünknek szárnya van! - ismételhessük a Juhász Gyula idézetet.

Szeretettel köszöntelek Benneteket, kedves ballagó diákjaink! Szeretettel köszöntöm a 12. A osztály 27 értékes tanulóját, a 12. B osztály 28 értékes fiatalját, a 12. C osztály 30 értékes tanulóját, és a 12. D-s 35 értékes fiatal! Szeretettel köszöntöm az osztályfőnököket, a tanártársakat, a szülőket, rokonokat, az egész kiterjedt családot, és minden kedves vendéget, aki megtisztelte intézményünket és ballagó diákjainkat azzal, hogy együtt ünnepelünk ezen a napon! Isten hozott mindenkit!

Gyakran azt halljuk kedves diákjaink, hogy a digitális világban nagyon otthon vagytok. Ezért ti is tudjátok, hogy a filmtechnika ma már



szinte mindenre képes. Valóság-hű animációk, természetesnek ható trükkök igyekeznek elhitetni velünk - veletek, hogy amit látunk, az a valóság. Sajnos, ez sokszor sikerül is nekik!

De egy dolgot még nem sikerült elérniük. Azt, hogy a megfordíthatatlant megfordíthatónak higgyük. Ma még mindenki megmosolyogja azt a jelenetet, amikor az asztalra helyezett citromos teából kavargatás közben egyszer csak jégkockává állnak össze a vízmolekulák, és az így keletkezett jégkocka kiugrik a pohárból.

Badarság, mondanátok, hiszen ez a természetben - magától pontosan fordítva játszódik le, ez a folyamat megfordíthatatlan. Igen, vannak az életünkben megfordíthatatlan folyamatok, olyanok, amelyeket soha többé nem lehet visszafelé megélni. Egy ilyen időszak végéhez közeledtek, kedves tanulók. Bármennyire is szeretnétek az időt megállítani, esetleg visszafordítani, az utolsó évfolyam véget ért, az utolsó dolgozatot meg kellett írni - amelynek pontszáma talán csak a nagybetűs Életbe számít majd bele-, lezártuk érdemjegyeiteket a naplóban, összeszámoltuk igazolt - és sajnos ilyen is volt - igazolatlan hiányzásaitokat - (ebben a D-sek végeztek az első helyen), és előkészítettünk mindent a hétfőn kezdődő érettségire.

Az utolsó osztályfőnöki óra nosztalgias varázsában mindenki elérzékenyülhetett, mindenki végigsimíthatta még egyszer azt a padot, ahol akár 6 éven keresztül ült. Ugyanis a 12. B osztály 6 éven keresztül ugyanabba az osztályterembe járt.

Az iskolánk 1745-ben öntetett kisharangja ma csak nektek szólalt meg, végigballagtunk az osztályteremben, elkészöntünk diáktársaitoktól, és most itt vagyunk, ünnepélyes keretek között veszünk búcsút egymástól.

Ilyenkor sok minden kavarog az emberben: érzések, gondolatok, emlékek, élmények, és ötvöződnek

mindazzá, amivé formálódtatok az elmúlt 4 vagy 6 év során. Bevallom, én sem vagyok ezzel másképpen.

Sokan emlékeztek még arra a kisfiúra vagy kislányra, aki 4-6 évvel ezelőtt szülei kíséretében eljött a nyíl napra. Vagy talán még ezt is meg-



előzően beiratkozott a felvételi előkészítőre. Aztán jött a felvételi vizsgalás, amikor félénken ültetek tanáraitok előtt, majd az eredményre várakozás izgalmas és hosszúra nyúlt hetei, az öröm a kedvező hír hallatán, hogy felvettek. Innentől aztán felgyorsultak az események: találkozás leendő osztálytársakkal, osztályfőnököddel, éretlen tábor, az első ünnepélyes évnyitó, a fogadalmotétel -amit néhányan sokszor megszegtek-, az osztálykirándulások, osztályfőnöki, igazgatói megrovások, jutalmak, büszkeséggel eltöltő kiemelkedő sikerek és eredmények, barátságok, diákszerelmek, formálódó értékrendetek, az utolsó tanévnyitó, a diákigazgató választás, a szalagavató, s a nehéz döntés: hova jelentkeztek továbbtanulásra. És elérteztünk a ballagáshoz, sőt egyesek már a hétfőn kezdődő érettségi viszontagságaira is gondolnak. Kérlek benneteket, hogy most még hunyjátok be lelki szeméiteket, és gyertek vissza a valóságba. Most még más dolgunk van, el

kell köszönnünk egymástól, hiszen a búcsúzás pillanata megfordíthatatlanul elérkezett.

Ilyenkor sok minden kavarog az emberben, és sok minden ötvöződik. Életünk minden kiemelkedő eseményén az a kérdés szegeződik nekünk, hogy mi az, ami ötvöződik

bennem, mi az, ami teljesen sajátommá vált, mi az, ami megjobbítja, nemesíti tulajdonságaimat, rendet rak az értékeim között, és mi az, ami csupán keveredik bennem, ami nem vált igazán sajátommá, s bármikor leülepedhet, kicsapódhat értékrendemből?

Legyetek olyanok, mint az ötvözetek: határozott karakterű, tartós értékeket, tulajdonságokat hordozó, amelyeknek összetevői nemesítik egymást, kiemelik egymás jó tulajdonságait. Az érettségi időszakában szánjatok időt arra, hogy elgondolkozzatok azon, hogyan is ötvöződtek bennetek a családból hozott értékek, a gimnázium és a diákotthonunk által hozzáadott élményekkel és értékekkel, amelyekhez tanáraitok szolgáltatták az egyedi adalékokat. Ne feledjétek el megköszönni szüleiteknek gondoskodó szeretetét, keresztszüleitek, nagyszüleitek biztató szavait, lelkipásztorotok jó tanácsát, és mindazt, ami fejlődésedet előre vitte.

Minden ötvözés a tulajdonságok előnyös megváltoztatását célozza, s nem volt ez másként a Lévyban sem. Mi is azt tűztük célul, amit a Rómabeli gyülekezethez írt levélben így olvasunk

"... ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg ..., hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes."

(Róm 12,2)

Tekintsétek ezt a mai együttlét második üzenetének.

De nemcsak bennetek, bennünk, tanáraitokban is ötvöződnék életérzések: a tanár, a pedagógus, és a nevelő életérzése.

A tanár a feleletre kíváncsi: helyes-e vagy helytelen? Hány pontot ér, hány százalékot jelent majd az érettségén. A tanár akkor örül, ha jó választ hall, éppen azt, amit ő megtanított. Őt a visszaadott ismeret teszi boldoggá.

A pedagógust az érdekli, hogy megértett-e a kérdést, látod-e az összefüggéseket, tudsz-e logikusan gondolkodni, hiszen a jó pedagógus tudja, hogy a helyes válasz előfeltétele az, a kérdést megértsd és képes légy a logikus gondolkodásra. A pedagógus örül a felcsillanó szemeknek, a tanulni vágyó, motivált fiataloknak, és igyekszik őket szeretettel ösztönözni.

A nevelő összeszoruló szívvel azt kutatja, hogy növendéke hol keresi a helyes választ a megértett kérdésekre. Milyen értékek szerint mérlegel, és tudja-e nemcsak a helyes választ, de az okát és a célját is a kérdésnek. A nevelő növel, és bátorít: nem baj, ha ma még nem tudod a helyes választ, vagy nem érted a kérdést, de jó értékek mérlegén igyekszel azt megérteni, és jó helyen keresed a választ, csak így tovább!

Bocsássátok meg azt nekünk, ha sokszor csak tanáraitok voltunk, akik a tényszerűség mérlegén mér-

tük meg válaszaitokat, és nem láttuk meg bennetek az értékeit kereső, a kérdést megérteni igyekvő fiatal. Bocsássátok meg azt nekünk, ha néha csak türelmetlen pedagógusaitok voltunk, akik méltatlankodva csattantunk fel azon, hogy a csudába' nem lehet megérteni ezt a kérdést? Már harmadszor ismétlem el szóról szóra, de ez a vásott kölyök, ez csak nem érti meg.

Voltunk nevelőitek is, akikben ötvöződött mindhárom indulat: az imádságos lelkület értetek, a titeket gyarapítani vágyó elkötelezettség, a kemény és rendszeres munkára sarkalló szigor. Vigyétek magatokkal azokat az értékeket, amelyeket adalékként ötvözni kívántunk személyiségetekbe, azért **hogyan magyar re-**

dolatsokrot tőletek várjuk, ti fogjátok hozzátenni az első kettőhöz. Hiszen nemhiába dolgoztunk együtt 4 vagy 6 évig, ennyivel most nektek is illik hozzájárulni az ünnep üzenetéhez.

Ha emlékeztek, három kérdésre kerestük a választ egy nem hétköznapi dolgozat keretén belül:

1. Mit tanultatok meg a Lévyban? - azaz mire jutottunk veletek tanárként?
2. Mit értettetek meg az elmúlt évek alatt? - azaz mire jutottunk veletek pedagógusként?
3. Mit tartotok értéknek? - azaz mire jutottunk veletek nevelőként?

Mivel ezek a gondolatok egy fizikaóra termékeny légkörében születtek, előre is elnézést kérek azért, ha



Iffy Csomós József, Kiss Klára és Thoma László
vallásstanárok

formátus keresztyénként felelősséggel viseltessetek a környezetekért, hogy vállalatok szolgálatot nemzetünk javára, és egy elidegenedő világban is akarjátok, nagyon akarjátok a szépet és a jót, és ne fedjétek: a hiteteknek szárnya van! Még mielőtt valaki a jobb kezén a harmadik ujját is kiegyenesítené mondván: megvan a harmadik üzenet, elárulom, nem ezt szántam a harmadik gondolatnak. A harmadik gondolatot, vagy gon-

a megtanult és megértett dolgok között több fizikai jellegű lesz.

Hát akkor lássuk a gondolatcsokrot, amellyel ti járultok hozzá a mai alkalomhoz:

Mit tanultatok meg?

1. Megtanultam, hogy vannak nagyobb értékek a földi javaknál.
2. Megtanultam, hogy jobban kell figyelni másokra.

3. Megtanultam vitázni veszekedés helyett.
4. Megtanultam, hogy az atom nem mazsoláspuding.
5. Megtanultam, hogy erős hittel a nehéz akadályokat is le lehet győzni.
6. Megtanultam, hogy a keresztyén értékek szerinti élet többet adhat, mint az e mérce nélküli.
3. Megértettem, hogy a maximalizmus hátránya a gyakori rossz közérzet.
4. Megértettem azt, hogy örökmozgót nem tudok csinálni.
5. Megértettem, hogy fontos az embernek a közösség, fontos, hogy abban aktív szerepet vállaljon.
1. Értéknek tartom, hogy az innen kikerülő diákok nagy részének lesz egy biztos pont az életében.
2. Értéknek tartom, hogy a környezetem helyesen formált, és nem kerültem olyan társaságba, amely kevés értéket hordoz.
3. Értéknek tartom, hogy csak hit által, a helyes értékrenddel találom meg az igaz utat az életben.



7. Megtanultam, hogy a nagyvilágban ki kell állnunk értékeink mellett.
8. Megtanultam, hogy mindennek célja van. Nem véletlen az, hogy idekerültem.
9. Megtanultam, hogy az esőcsepp tudja a fizikát.
10. Megtanultam, hogy sosem vagyok egyedül: ha emberektől nem is, de Istentől mindig kapok segítséget.
6. Megértettem, hogy mindenkinek megvan a maga helye és feladata.
7. Megértettem, hogy a tanárok is emberek, a problémáikkal és hibáikkal együtt, nem várhatjuk el, hogy mindig optimálisan viselkedjenek. Külön köszönjük nektek ezt a megértést!
8. Megértettem, hogy ha valamit kezdeni akarok magammal, akkor tennem kell érte.
9. Megértettem, hogy milyen fontos a hit, a haza, és a család.
10. Megértettem, hogy mi a helyes és mi nem, mihez kell viszonyulnom, hogy igazi keresztyén ember legyek.
8. Értéknek tartom, hogy olyan nevelésben részesültem, amely nem hagyott letérni a helyes útról.
7. Értéknek tartom, hogy az iskola biztosított olyan lehetőségeket, amelyeken keresztül jobban megismerhettem barátaimat.
8. Értéknek tartom, hogy keresztyén nevelést kaptam, amely segít a helyes értékek kiválasztásában.
9. Értéknek tartom, hogy egy református gimnáziumba járhattam, ezzel többet kaphattam mint mások.

Mit értettetek meg?

1. Megértettem, hogy mindennek van oka és célja.
2. Megértettem, hogy a világmindenség nem véletlenül és nem sorozatos véletlenek útján jött létre, hanem Isten teremtette és fenntartja azt.

Mit tartotok értéknek?

Nos, ezek vagytok Ti, kedves tanulóink. Ezek a dolgok ötvöződtek bennetek tudásként, ismeretként, értékként. Ezekkel induljatok el az életbe vidáman, felelősségteljesen és lelkesen.

Isten áldjon meg benneteket, mi visszavárunk, imádkozunk értetek és gondolunk rátok. És kívánjuk nektek, hogy őszinte szívvel tudjátok elmondani:

"indulunk, a szépet s jót akarjuk, S érezzük, hogy hitünknek szárnya van."

Akikre büszkék lehetünk

Az ünnepség záró részében a kiváló teljesítményt nyújtó diákok vehették át jutalmaikat, okleveleiket. Elsőnek **Parajos Tibor**, a 19.sz. Bükk Cserkészcsapat parancsnoka hat végzős cserkésznek adott át személyes hangú szavak kíséretében jutalmkönyveket: Szerdahelyi Orsolya őrsvezető, Gyökér Attila őrsvezető, Hajdú Éva cserkész, Nagy Ádám cserkész, Jolsvai Levente és László György segéd-tiszt.



Hajdú Éva 12.A.

Az iskolai szintű jutalmakat négy kategóriában az igazgató adta át. Két csoportban jutalmazták azokat a tanulókat, akik egy területen az átlagnál nagyobb mértékben járultak hozzá a közösség építéséhez, az intézmény szellemi gyarapításához. Két kiemelt csoportban első alkalommal kerültek jutalmazásra azon tanulók, akik több területen

kiemelkedő közösségi munkájukkal, tanulmányi és sporteredményeikkel jelentősen öregbítették az intézmény hírnevét.

A "PRO SCHOLA ET COMMUNITATE"- "Lévay" Községi Díjban részesültek: fiúk balról jobbra **Molnár Levente**, **Molnár Péter**, (Olajos Gábor Pro Excellentia Díj, Kojza Péter Pro Excellentia Díj), **Barkai László**, **Szabó István**, **Leidgeb Ákos**, lányok balról jobbra: **Rádi Beáta**, **Nagy Nóra**, **Bartha Ráhel**, **Kádár Glória**, **Tóth Enikő**, **Andó Anita**, (Balajthy Ágnes Pro Excellentia Díj), **Szerdahelyi Orsolya**, (Dóka Éva Pro Excellentia Díj), ülnek balról jobbra: **Makranczi Zsolt**, **Gecse Angéla**, **Ábrám Tibor**, **Nagyné Bódor Katalin**, **Horváth László**.



A PRO SCHOLA et COMMUNITATE - "Lévay" Községi Díjas tanulók osztályfőnökeikkel és az igazgatóval

A legkiemelkedőbb tanulmányi versenyeredményt elért tanulókat és felkészítő tanárait "PRO EXCELLENTIA - "Lévay" Kiválóság Díj"-jal jutalmazták. A 2005/2006. tanév végzősei közül nagy tanulói érdemelte ki ezt a díjat:

Dóka Éva 12.A osztályos tanuló kiemelkedő közösségi munkája mellett, sport- és énekkari tevékenységéért valamint rendkívüli verseny-

eredményeiért matematika és kémia tantárgyakból (Kémia OKTV 11.évf országos 26. hely, 12.évf országos 5. hely; Református Gimnázium)

ziumok Országos Kémia Versenye 7.évf 1.hely, 8.évf 1.hely, 10.évf 4.hely, 11.évf 2.hely; Református Gimnáziumok Országos Matematika Versenye 7.évf 3.hely, 8.évf 2.hely, 9.évf 1.hely, 10.évf 2.hely, 11.évf dicséret, 12.évf 1.hely. Felkészítő tanárai: kémiából **Dóka Erzsébet** és **Makranczi Zsolt**, matematikából **Horváth László**).

Balajthy Ágnes 12. B osztályos tanuló kiemelkedő énekkari munkája mellett **12. évfolyamon magyar irodalom tantárgyból OKTV I. helyezést ért el** - ezzel megnyerte a legmagasabb középiskolai magyar tanulmányi versenyt, 11.évfolyamon a Fiala írók országos pályázatán Novella kategóriában 1.díjat nyert. Felkészítő tanárai **Nagyné Bódor Katalin** és **Lenkei Éva**.

Kojsza Péter 12.D osztályos tanuló két országos szavalóversenyt nyert meg a 12. évfolyamon: az Árpilaj János Református Szavalóversenyt, valamint a Nyíregyházán gimnazistáknak szervezett országos ökumenikus szavalóversenyt. Felkészítő tanára **Lengyelne Csóry Barbara**.

Olajos Gábor 12.D osztályos tanuló kémia és fizika tantárgyakban ért el kiemelkedő eredményt: 11. évfolyam kémia OKTV 16.hely, fizika OKTV 21.hely, 12. évfolyamon Református Gimnáziumok Országos Fizika Versenye 1. hely. Felkészítő tanára **Makranczi Zsolt**.

Az egyházkerület részéről **Csomós József** püspök adta át az "Egyházkerületi tanulmányi díj"-at **Balajthy Ágnes** 12.B osztályos tanulóknak a kiemelkedő OKTV I. helyezéért, valamint az egyházkerület legmagasabb, diákoknak szóló elismerését, a "Tiszáninnen Református Diákja" Díjat **Dóka Éva** 12.A osztályos tanulóknak, aki az iskolai évek során példamutató magatartásával, a református keresztyén értékek megélésében diáktársai számára példaként állítható, építő módon részt vett az intézmény közösségi életében, szorgalmával és kitartásával kamatoztatta talentumait, és ennek eredményei meg is mutatkoztak.



A PRO EXCELLENTIA - "Léva" Kiválóság Díjas tanulók és felkészítő tanárai: álló sor balról jobbra: Makranczi Zsolt, Lengyelne Csóry Barbara, Nagyné Bódor Katalin, Ábrám Tibor igazgató, Lenkei Éva, Dóka Erzsébet, Horváth László, ülnek balról jobbra: Kojsza Péter, Balajthy Ágnes, Dóka Éva, Olajos Gábor



BÚCSÚZNAK A DIÁKTÁRSÁK

VELETEK KEZDTEM AZ ELSŐ OSZTÁLYT

Tisztelt Püspök Úr, Igazgató Úr,
Tanáraink,
Kedves Szülők, Barátaink,
Kedves Ballagó Diákok!

Romantikus regényekben, tiszavirág életű slágerek szövegeiben, szappanoperák szívbemarkoló képkockáin sokszor találkozunk a drámai hatást fokozó könnyeket követő, remegő hangon előadott mondatokkal: "Csak ne lenne ily nehéz a búcsú".

Mikor ilyet hallok vagy olvasok, azonnal becsukom a könyvet, kikapcsolom a rádiót vagy átváltok a legközelebb eső sportcsatornára, és próbálok elfelejteni az előző pillanatok okozta sokkot.

Azt gondoltam, én sohasem fogok könnyes búcsút venni senkitől, ilyen mondatok pedig aztán végképp nem hagyják el a számat. Aztán most itt állok előttem, és saját magamat cáfolom meg. Mert ahogy elkezdtem lejegyezni, mit mondok majd nektek, előjöttek a régi kedves emlékek. Olyan emlékek, amiket általában a búcsúzó 11.-es diák szerepébe nem ír bele az élet könyvének írója, hiszen veletek kezdtem az első osztályt, és négy évig úgy volt, hogy majd én is közöttetek ülök a ballagás alkalmával. Visszalapoztam hát közös élményeink első oldalaira, amelyek felidéztek mind az éretlen tábor felejthetetlen kalandjait, mind pedig az évfolyamunkat teljessé tevő C-sek és D-sek érkezését, akikkel együtt aztán elindultunk az igazi gimnazista élet útján. Az úton, amelyet kísérettségik izgalmával, együtt töltött iskolaszünetek felhőtlen öröme, nagy szerelmek kibontakozása színezt. Minden év elején érdekes volt látni a változást, amelyen mindannyian keresztülmertünk egy nyár alatt, jó volt hallani az élményeket, és újult erővel belevágni az előttünk álló tanévbe.

Bár néha szívesen elhagytuk volna a tanév szó első három betűjét, s ilyenkor egymásnak panaszoltuk elgondjainkat. Most azonban egy korszak lezárult, és az évek során összekovácsolódott közösségek búcsút mondanak az alma maternek, és mindenki elindul a saját útján talán a világ meghódítására. A mostani búcsú azonban nem jelent elszakadást. Nem jelenti a már 4, 6 esztendő kötetelék szertefoszlását. A mai és az elkövetkező napok csupán azok szerteágazását előlegezik meg, de köddé válását semmiképpen. Mert ha egymást már nem is látjuk többé, az emlékek világában még találkozunk. A Ti életetekben pedig az itt töltött időnek a meghatározó volta tiltja a kötetelék elsza-

nagy tehetségeit, egy nagyon színes és szép emléktől évfolyamát veszíti el most iskolánk. Hiányozni fogtok! Akkor is, amikor majd az elsőtől a harmadikig rójuk a lépcsőket, és arra gondolunk, milyen jó annak, aki már ezen túl van és a páternozsteres egyetemeken kényeztetik. Búcsúzom most úgy is, mint egy, aki közületek való volt. Ha valaki, hát én elmondhatom, milyen jó volt hozzátok tartozni, ehhez az évfolyamhoz, és mennyivel gazdagabb vagyok azzal, hogy egy olyan osztálynak lehettem a tagja, amelynek hírért még sok esztendeig fogják visszhangozni a gimnázium falai. A falak, amelyek most Istenhozzádot mondanak Nektek, akik számára a Tudást jelképezte az évek során.



kadását. Mi szeretettel gondolunk rátok, és szívből kívánjuk, hogy minden célotokat elérjétek, és az előttetek álló akadályokat leküzdve haladjatok egyenesen a cél felé. Bátorítson titeket a tudat, hogy az imádság erejével sokan ott állunk majd mellettetek, és erősítsen az az üzenet, amelyet mindannyian megkaptatok itt a Lévyban, a megváltás öröme és a gondviselés mindenható erejének legyőzhetlensége. Bennetek különleges egyéniségeit,

Végül pedig álljanak itt Marie Curie szavai.

"Az élet egyikünk számára sem könnyű, de nincs baj, ha az embernek van kitar-tása, s főleg önbizalma. Hinnünk kell, hogy tehetségesek vagyunk valamiben, és hogy ezt a valamit bármi áron is el kell érniünk."

Isten veletek! Viszontlátásra!

Lénárt Attila
11. osztályos tanuló

Elköszönnek a végzősök

IRGALMASSÁG, BÉKESSÉG ÉS SZERETET ADASSÉK NEKTEK BŐSÉGESEN

Kedves Szülők, Tanárok, Diáktársaim! Egy évvel ezelőtt ugyanitt álltam, és ugyanilyen egyenruhába öltözött diákok ültek körülöttem a padokban. Akkor én búcsúztattam a tizenegyedikesek nevében a végzősöket. Furcsa élmény volt, mert akkor szembesültem először azzal, hogy egyszer tényleg, valóban véget érnek a gimnazista évek. Azt láttam az akkori ballagók szemében, hogy ezt nem is olyan könnyű megemészteni.

S most egy év után helyettük itt vagyunk mi: mögöttünk egy fárasztó hét, tele tablókép-ajándékozásokkal, utolsó dolgozatírásokkal, éjszakai tanulásokkal vagy éppen nem tanulásokkal, nem valami tiszta, de annál hangosabb szerenádeklésekkel, és előttünk a jövő: a rettentés, csupa nagybetű érettségi, amire hónapok múlva valószínűleg nevetve legyinteni fogunk, de most azért inkább a nagybetűk súlyát érezzük. Nehéz tehát ennyi esemény, ennyi mozgalmas nap között megállni, egy pillanat erejéig csak tisztán emlékezni, de most erre szeretnék kérni benneteket, kedves ballagók. Gondoljatok tehát most vissza mindarra, ami a Lévyt jelentette számotokra évekig: de kérlek ne a dolgozatokra gondoljatok, ne az elrontott vizsgákra, ne a felelésekre: a lyukasórákra gondoljatok, a szünetekre, a közös ebédekre, az osztálykirándulásokra, azokra a pillanatokra, amelyek talán nem voltak hasznosak, de annál kellemesebbek. Személyesen nekem így azonnal azok a percek jutnak eszembe, melyeket az osztályommal töltöttem: hisz a közös hat év után, ami alatt hol magolni próbáltunk, hol egymást fürdettük a hóban, hol szendvicseket kentünk a Lévy klubban, hol meg tizedszerre megnéztük a kampányfilmünket, és mindezt mindig közösen tettük, úgy össze-

szoktunk, ahogy családtagokon kívül már senkivel sem fogunk. Valahogy így volt ez tanárainkkal is: az évek során már nemcsak úgy néztünk rájuk, mint valamiféle felsőbb hatalom képviselőire, de úgy, mint hűvös emberekre: s ma már úgy érzem, képtelenség elfelejteni Kormány tanár úr vicceit, Makranczi tanár úr nyakkendőjét, Szarka tanár úr bicskáját, Csomós tanár úr zord tekintetét a bőrkabát kapucniája alatt, vagy éppen, hogy ne csak pedagógusokról legyen szó, Ilonka néni harcművészetét. De az osztály és tanárok mellett máris felidéződik bennem a jókedv és a humor a poénonok és sok-sok nevetés emléke.

ség. Mi valóban vadak voltunk és jók, és valahol ártatlanok is: hiszen állandóan kérdéseket tettünk fel, és ezzel együtt állandóan vitatkoztunk: történelemről, politikáról, Istentől, hitről, kapcsolatokról, de ezeket a vitákat mindig az őszinte tudásvágy hatotta át, s az a megint csak tiszta vágy, hogy kiálljunk a magunk igaza mellett.

A gimnáziumról tehát leginkább három érték jut eszembe, három olyan csodálatos dolog, amely egyet jelent a fiatalságunkkal: a közösség, a jókedv és az őszinteség. Az úgynevezett nagybetűs életbe lépve, a felnőttkorba érve azonban sajnos ezek az értékek elhalványul-



Balajthy Ágnes

Húsz év múlva valószínűleg már nem fogok emlékezni a cosinus tételre, de ha valaki azt súgja majd a fülembre, hogy Avas, szamuráj az Alföldön, vagy feszített víztükör, még mindig el fogom nevetni magam. Mindezek mellett azonban kötődik még egy élményem a lévays évekhez: az, hogy itteni életünket még annyira áthatotta az őszinte-

ni látszanak: helyüket átveszi a karrier, a haszon, a kíméletlen verseny, és sokak arról álmodoznak, hogy az osztálytalálkozón már Armani öltönyben, két titkárnővel és Mercedessel jelennek meg. Én mégis arra kérlek benneteket, hogy ne csak erre törekedjétek, hogy ne engedjétek elhalványodni magatokban a gimnazista értékeket: tovább-

ra is jó közösséget építsetek magatok köré, olyan emberekből, akikhez a szeretet és nem az érdekek fűznek. Továbbra is tartsatok ki a humorérzéketek mellett, és ne felejtsetek el, hogy a jókedvű élet ezerszer fontosabb a profitnál. Továbbra is maradjatok őszinték és tisztaszívűek, ne azt mondjátok, amit mások talán megkövetelnek, hanem amivel valóban egyetértetek. Továbbra is keressétek az élet nagy kérdéseire a választ: kívánom, hogy találjátok meg őt, aki, úgy hiszem, maga Isten. Tehát: közösség, jókedv, őszinteség - ha hűek maradtok ezekhez az értékekhez, soha nem vész ki az életetekből a gimnazista lét rejtett szépsége és izgalma. A tanácsok után el szeretném mondani azt is, hogy nagyon sok köszönettel tartozom, magának a lévays szellemiségnek, aminek a tartalmát talán senki sem tudja pontosan meghatározni, de nekem azt jelentette, hogy itt igazi, élő hazaszeregetre tanítottak bennünket. Mi találkozhattunk határon túli diákokkal, hallhattunk Délvidék, Kárpátalja, vagy épp Erdély és Felvidék sorsáról, a cserediák-program révén mi is ellátogathattunk hozzájuk: megtapasztalhattuk tehát azt, hogy mennyire összetartozunk mi, magyarok, és hogy ehhez az ösztönös érzéshez mennyire nincs köze politikának és más mesterséges dolognak. Hálás vagyok annak a sok-sok embernek is, akik olyan emlékezetessé tették ezeket az éveket: itt maradó kedves



Barta Ráchel és Kojcsa Péter

lévays barátainknak, tanárainknak, akik észrevétlenül azért sok-sok dolgot belecsempészték a fejünkbe, osztályfőnökeinknek, akik néha talán úgy érezték, túl sokat vállaltak velünk, de én biztos vagyok abban, hogy szomorú lesz számukra az első iskolanap nélkülünk. Szeretném külön kiemelni azt, hogy milyen sokat jelentettek számunkra, a 12. B számára a hittanórák azzal a Thoma tanár úrral, akinek nemcsak a pólójára vannak írva a szeretet himnuszának a szavai, de mindenestől a szívébe is. Nemrég egy általam még sok kétellyel küzdőnek vélt osztálytársam rám nézett, és azt mondta: te jó ég, nekem a hittanórai beszélgetések fognak a legjobban hiányozni.

Azt hiszem, ennél nagyobb dicsőretre egy tanár sem vágyhat. Mindezekon túl, szeretnék köszönetet mondani ennek az évfolyamnak, amely az iskola történetének egyik legerősebb gárdája volt, tele értékes emberekkel, akik mindig a győzelemért küzdöttek, s emiatt néha voltak is köztünk konfliktusok, de valahol mégis összetartottunk. Hiszem, hogy nagyon fogtok hiányozni a Lévy József Református Gimnáziumnak, és nekem is. Hálás vagyok azért, hogy veletek járhattam ide. Köszönöm. *Kívánom, hogy a Szentírás szavaival élve „irgalmaság, békesség és szeretet adassék nektek bőségesen.”*

Balajthy Ágnes

Református, evangélikus, katolikus és jezsuita fiatalok egy zászló alatt

Tisztelt Igazgató Úr, Tisztelt Tanárok, Tisztelt Diáktársaim

A Rákóczi Szövetség Ifjúsági Szervezetét 2004. november 9-én hozta létre Miskolc város négy egyházi gimnáziuma.

A szervezet vezetését az év januárjáig én láttam el. Az eltelt másfél év alatt bejártuk Erdélyt, Kárpátalját és a Felvidéket, teljesítve ezzel a legfontosabb célkitűzésünket a ha-

táron túli magyar ifjúsággal való kapcsolatfelvételt. Mi, Rákócziak a történelmi örökséget szem előtt tartva tettünk azért, hogy keresztényen hitünket, nemzettudatunkat a határokon innen és túl méltóképpen megőrizzük.

Rendezvényeink, gyűléseink is ezt a célt szolgálták. Kiemelem, a tavaly június 3-án megtartott, Trianon 85 éves évfordulója alkalmából rendezett felvonulást és megemlékezést. Erre Miskolcon a fiatalság körében utoljára 1945-ben volt példa. 60 év elteltével mi ismét

felelevenítettük ezt a hagyományt. Hiszem, hogy a rendezvény idén is ugyanilyen sikeres lesz, hagyományt teremtve ezzel az egyházi iskolák közti szoros együttműködésre! Szervezetünk létrejötte nem csak Miskolcon, hanem az országban is példaértékű, hiszen először tömörült református, evangélikus, katolikus és jezsuita fiatal egy zászló alá. Köszönöm mindazon Lévays diákok, s tanárok munkáját, akik segítettek a Rákóczi Szövetséget!

Köszönettel:
Molnár Péter

ÚTRAVALÓ

SZERETNI CSAK AZT LEHET, KI MAGA IS SZERET

Búcsú szeretett osztályomtól,
a 12. A-tól

A szeretet terhe

A szeretet nem könnyű jószág,
mély és nehéz az üdv, mit ad.
Erő kell hozzá, tűz, bátorság
s látás, mely tiszta és szabad.

A szeretet nem édes álom,
éber szívet kíván nagyon,
bármennyi szent örömmel járjon,
van benne égő fájdalom.

Kinek az Úr szívébe adta,
arra gazdag tehert vetett.
Az élet titkát megragadta,
ki igazán, mélyen szeret.

S ki szeretetet hordoz szívében:
bármily nehéz is terhe itt
nincs kincs, melyért adná cserébe
a szeretet terheit.

A világon az egyik legszebb szó a szeretet, amelyet ha megkapunk, kiteljesedik életünk. Nagyon sokszor nem vesszük észre, s még ennél is többször fordul elő velünk, hogy nem tudjuk kimutatni a szeretetet. Törekedjete hát arra, hogy mindenki, akire vonatkozik, érezhesse is azt, hogy szeretitek Őket. Járjatok nyitott szemmel, nyitott füllel, de a legfontosabb, nyitott szívvel, hogy ne csak lássátok a szépet, halljátok a jót, de érezzétek is, hogy szeretnek Titeket, s ezt ne feledjétek a gondok terhe alatt sem. Szeretni csak azt lehet, ki maga is szeret.

Szeretettel gondol Rátok és búcsúzik Tőletek osztályfőnökökötök:

Laci bácsi.



12. A osztály

*„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek
- mondja az Úr-
békeséget és nem romlást tervezek
és reményteljes jövőt adok nektek.”
Jeremiás 29:11*

2005/2006.

matematika/informatika speciális tantervű
Osztályfőnök: Horváth László



Bertók Csilla



Boros Enikő



Boros Péter

REFLEKTOR



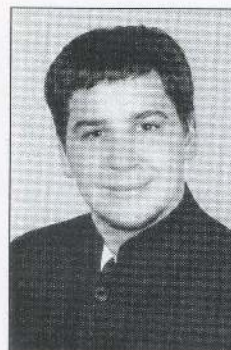
Dóka Éva



Farkas Renáta



Gombár Melinda



Górr Gábor



Gyökér Attila



Kéri Szabolcs



Kollár Eszter



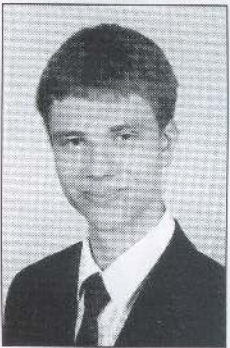
Kovács Adrienn



Kósa Anett



Kuttor Diána



Leidgeb Ákos



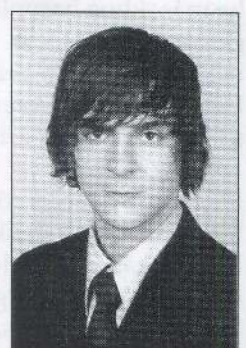
Molnár Alíz



Nagy Gábor



Ónodi Kristóf



Orosz Dávid



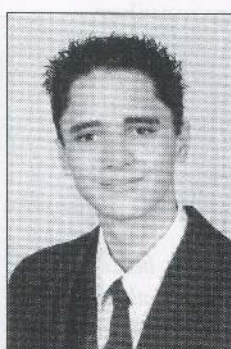
Petneházi Anna



Sós Péter



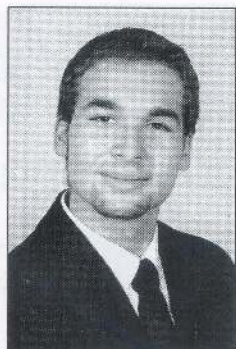
Szabó István



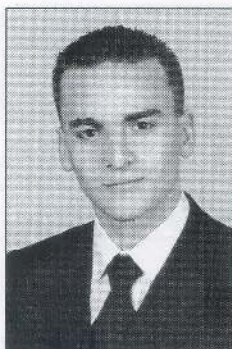
Szemán Tibor



Szerdahelyi Orsolya



Szkárosi Szabolcs



Török Tamás



Vecsei Julianna

BECSÜLJÉTEK MEG AZOKAT, AKIK MEGTISZTELNEK BENNETEKET BIZALMUKKAL

Kedves volt 12. B!

Búcsúzóul még bölcs tanácsokkal kellene ellátni Titeket, miközben tudom, hogy nincsenek kipróbált receptek, s amúgy is mindent magatok szeretnétek kipróbálni. Mégis van néhány fontos és nem változó dolog. Mindegyikötök fontos, és csak neki rendelt feladatot fog betölteni az életben. Mindegyikötöknél vannak kisebbek és nagyobbak, ezért nem szabad soha másokhoz hasonlítanotok önmagatokat. Örülötök kell terveiteknek és teljesítményeiteknek. Hivatásotok, legyen bár nagyon szerény is, mégis érték lesz a változó világban.

Éljetek úgy, hogy jó kapcsolatokat legyen az emberekkel. Mondjátok ki, az igazságot, de hallgassatok meg másokat is. Legyetek őszinték a barátságban és szerelemben, és becsüljétek meg azokat, akik megtisztelnek benneteket bizalmukkal. Törekedjétek a boldogságra! Az élet gyakran zűrzavaros. Csak akkor haladhattok utatokon, amennyiben lelketekben béke van. A béke az a bizonyosság, hogy Istennek, bármilyen elképzeléseitek is van róla, terve van veletek. Ő mindennap feletetek tartja a kezét, s ettől minden könnyűvé válik.

"Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek"

//n 15,7/



12. B osztály

*„Elmúlt, mint száz más pillanat
De mi tudjuk: mégis múlhatatlan,
Mert szívek őrzik, nem szavak.”
(Nagy László)*

2005/2006.

általános/angol speciális tantervű
Osztályfőnök: Nagyné Bódor Katalin



Andó Anita



Balajthy Ágnes



Barkai László

REFLEKTOR



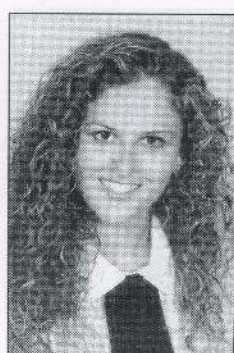
Bartha Ráhel



Bodnár Márk



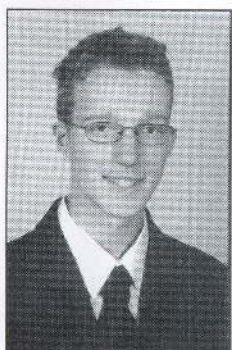
Csóka Nóra



Dobrik Mónika



Dojcsák Mónika



Gál István



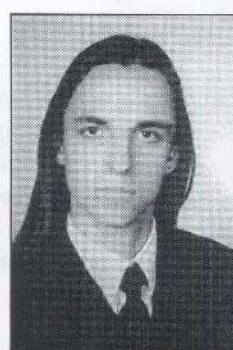
Hajdú Éva



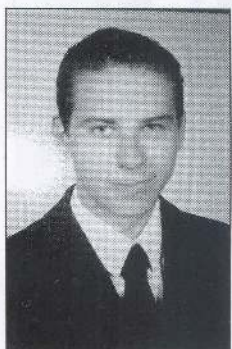
Juhász Emese Éva



Kádár Glória Anna



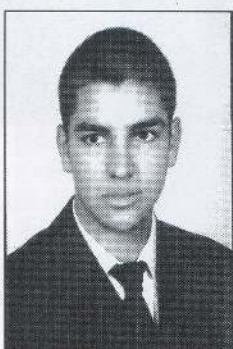
Képes Zoltán



Keresztúri Csaba



Kovács Klaudia



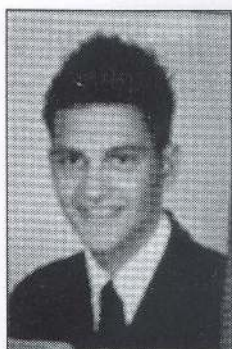
László György



Lenkei Judit



Marcinkó Eszter



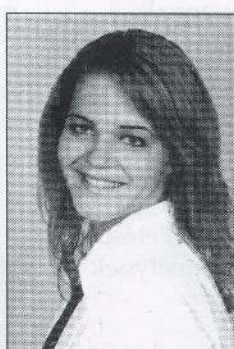
Nagy Ábel



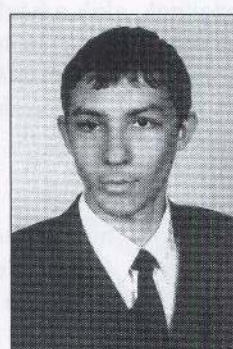
Nagy Nóra



Novek Ilona



Selmecsi Alexandra



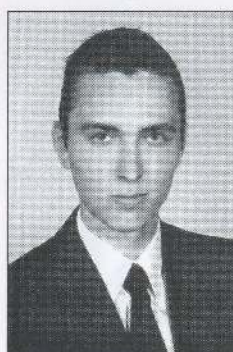
Simon Krisztián



Szikszai László



Szilágyi Csilla



Tóth Dávid



Veit Magdolna



Zágonyi Ádám

HARMINC SZÁL GYERTYA ÚTRAVALÓ A 12.C-NEK

"A gyertya neve ótörök eredetű -'fénylik, világít, látszik'- utalva a sötétséget fénybe öltöztető tisztaságra és ragyogásra; a láng már jóval a kereszténység előtt a remény, a hit, az örökkévalóság és az otthon szimbólumává vált."

(Paula Pryke)

A gyertyafény varázslatos; tiszta fénye természetes, meleg ragyogásba öltöztet. Szelíden lebbenő lángja sokféle eseményhez, szertartáshoz, ünnephez kapcsolódik emlékeinkben.

A gyertya egyenesen, szilárdan áll, önzetlenül ég, melegít, meghittséget és szeretetet ajándékoz, segít, biztat, megvigasztal.

"Olykor küzd az áramlattal, és titokban sír talán, mert néha sűrű cseppekben folynak a könnyek oldalán."

(Lukáts Márta)

Csodálatos ragyogásában sem felejtí el a legnagyobb fényforrást, az életető, eligazító fényt.

Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljk mindazoknak, akik a házban vannak.

Úgy fényljk a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.

(Máté 5.15-16)

Kívánom, hogy életetek, küldetésetek olyan gyertya legyen, melynek sugarához igazodni lehet.



12. C osztály

"Útjaink százfelé válnak,
De szívünk egy célért dobog,
Nekivágunk a küzdelmes mának,
És épít korunk egy szebb holnapot..."

(Arany János)

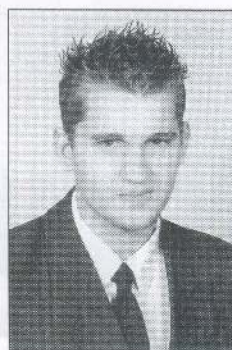
2005/2006.

általános/történelem speciális tantervű

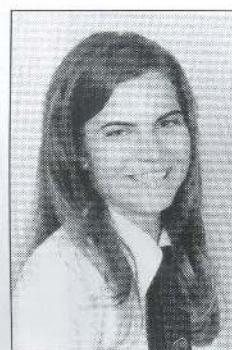
Osztályfőnök: Gecse Angéla



Gecse Angéla Of.



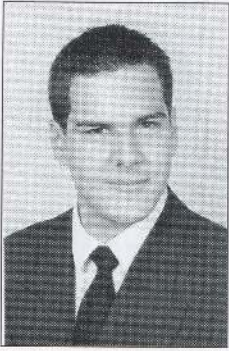
Bárdos Balázs



Czupák Zita

Gecse Angéla
osztályfőnök

REFLEKTOR



Dajka László



Dargai Andrea



Demeter Csilla



Dobos Eszter



Dobó Krisztina



Fehér Renáta



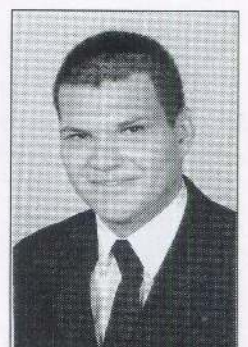
Fodor Ágnes



Hrivnyák Ivett



Jakab Orsolya



Jolsvai Levente



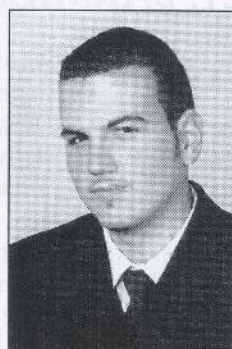
Kakszi Noémi



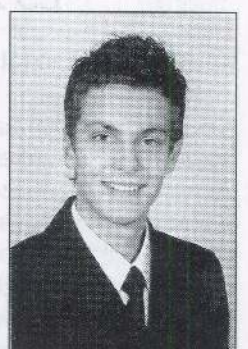
Kasuba Judit



Kékedi Kitti



Király László



Kovács Gábor



Kulesár Zsófia



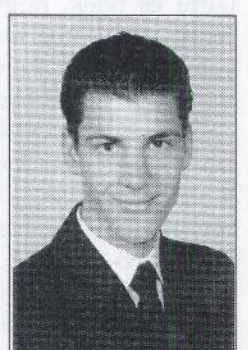
Kurek Kitti



Labancz Rita



Lapis Brigitta



Molnár Levente



Molnár Péter



Nagy Norbert



Pap Zsuzsanna



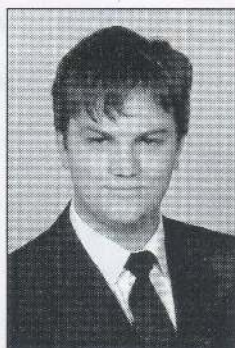
Páll Anikó



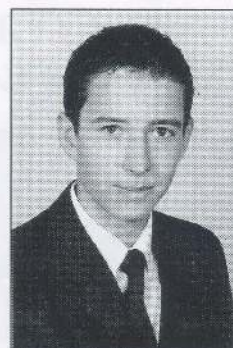
Péter Karola



Ráczi Gabriella



Sipos László



Varga László

HINNÜNK KELL ABBAN, HOGY TEHETSÉGÜNK VAN VALAMIRE, ÉS AZT, BÁRMILYEN ÁRON, EL IS KELL ÉRNÜNK

Kedves 12.D Osztály!

Nehéz ilyen alkalmakkor szavakba önteni az érzéseinket. Mint már említettem is néhányszor, nem vagyok a szavak embere, és ez még jobban megnehezíti a dolgom. Nem akarok közhelyeket puffogatni, bár lehet, hogy az könnyebb lenne.

Előjönnek az emlékek a gólyatáborról, az osztálykirándulásokról, a gyülekezetlátogatásokról és a közös programokról. Nehéz lenne mind leírni és félek, hogy valami kimaradna, ezért meg sem próbálkozom vele. Remélem, bennetek is rengeteg szép emlék maradt meg az együtt töltött 4 év történéseiből. Az ismerkedés első "nehéz pillanatai", a barátságok kialakulása...

A szép dolgok mellett mindig akadtak kisebb-nagyobb összetűzések is. Előfordult, hogy kissé haragudtunk is egymásra. Remélem, nem felejtitek el szavaimat: nem Rád, érted haragszom.

Ez alatt az idő alatt mindnyájan megmutattátok a jó és a rossz oldalakat is. (Hiányérzetem lenne, ha bármelyik is kimaradt volna.) Az utolsó osztályfőnöki órán említettem: örülök annak, hogy mindenki megmutatta azt, hogy valamiben tehetséges és kitűnik a többiek kö-

zül, ezért Marie Curie szavait szeretném az emlékezetekbe vésni:

Hinnünk kell abban, hogy tehetségünk van valamire, és azt, bármilyen áron, el is kell érniünk.

Makranczi Zsolt
osztályfőnök



12. D osztály

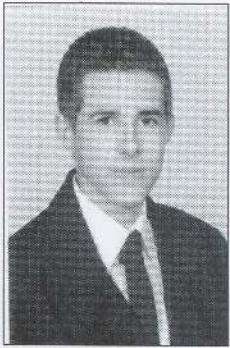
*„Mert boldogságra kevés csak a jelen,
A múlton épül az s az emlékezeten”
(Tompai Mihály)*

2005/2006.

informatika/természettudományos tantervű
Osztályfőnök: Makranczi Zsolt



Balla Ádám



Balogh Benedek



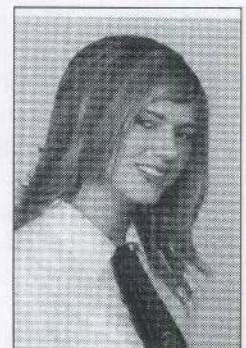
Bodolai Eszter



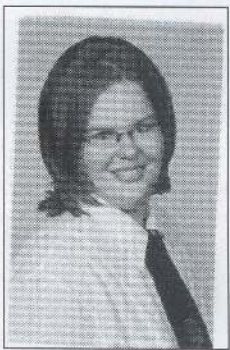
Bory Zsolt



Csizmarik Éva



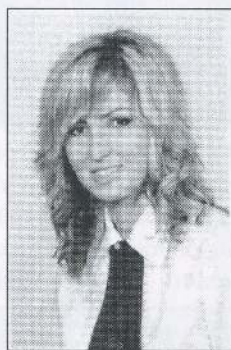
Csók Enikő



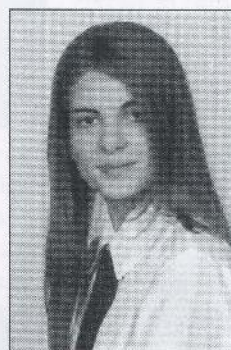
Fáklya Renáta



Fűkő Dávid



Fűrész Zsuzsanna



Hankó Julianna
Fruzsina



Horkai Lilla



Hunyák Eszter



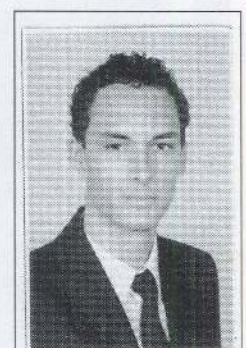
Juhász Katalin



Kojcsa Péter



Kőrhegyi Éva

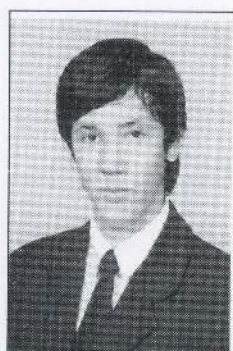


Kovács István

REFLEKTOR



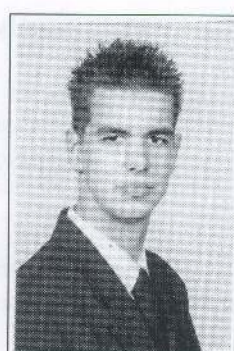
Kozma Zsanett



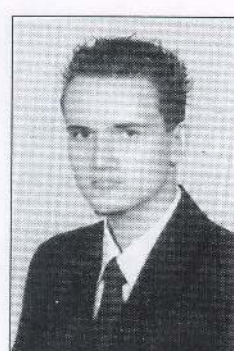
Miskolczy József



Moldován Éva



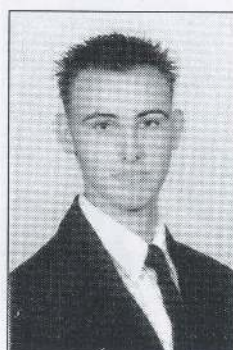
Molnár József



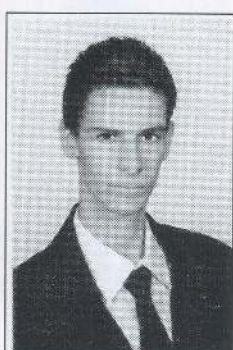
Molnár Tamás



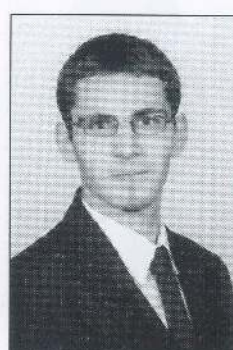
Nagy Nóra



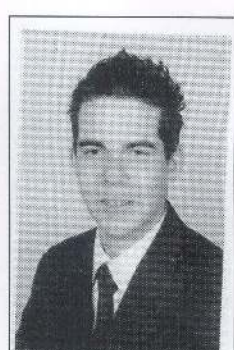
Németh László



Novák Máté



Olajos Gábor



Ráczevy Gábor



Rádi Beáta



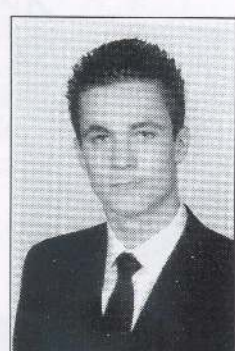
Róthi Eszter



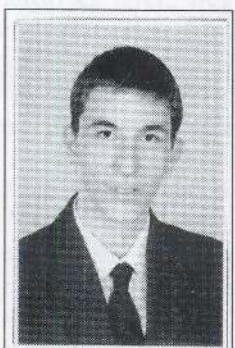
Sándor Anett



Soltész Dávid



Szaniszló Máté



Tapa Ádám



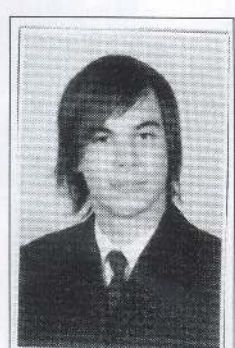
Tolvaj Ildikó



Tordai Csilla



Tóth Enikő



Vékony Balázs

BÚCSÚ A TÓTH PÁL DIÁKOTTHONTÓL

SZILÁGYI ZOLTÁN - DIÁKOTTHONVEZETŐ BESZÉDE

Már egy hete csak a mamára gondolt József Attila meg-megállva mielőtt ezt a szép versét megírta. Mi pedig már hetek, sőt hónapok óta gondolunk rátok egyre többet és többet beszéltünk rólatok, míg végül elérkeztünk a mai naphoz.

esetleg az hogy a barátom, barát-nóm megmarad-e?

Van aki kifejezetten megkönnyeb-bül. Na végre! Nem kell sorakozni, hogy kimenőt kapjak! Nem kell engedélyt kérni, ha hétvégén buliba akarok menni, és ha netalántán itt a

annak kollégiuma folytatja. Ott már senki nem kérdezi, mikor fekszem le, mikor kelek föl, ott senkit nem érdekel az, hogy amit most tenni szándékozok, az egyezik-e a kereszt-yén erkölcsökkel.

Remélem később mégis előjön em-lékeitekből néhány itt hallott gon-dolat, és rájöttök: azért azok az időnként undoknak látszó nevelő-tanárok mégis csak valami jót akar-tak.

Talán később valósággá válik az amit Jézus mondott tanítványának Péternek, hogy te most még nem ér-ted. Bizonyos idő elteltével rájössz, már nem vagy olyan fiatal, hogy azt gondold, mindent tudsz. Minél töb-bet tanulunk, annál inkább érez-nünk kell, hogy a tudásunk milyen kevés ahhoz a végtelenhez képest, ami körül vesz bennünket. Az a mi reménységünk, hogy meg fogjátok érteni. Aztán idővel megtérve - mondja Jézus Péternek - majd te is erősíteni fogod a többieket.

Azt kívánom nektek, hogy legyetek az idő múlásával érettebbek és böl-csebbek. Tartsátok meg magatok-ban az intő szöveget, amit szelíden és

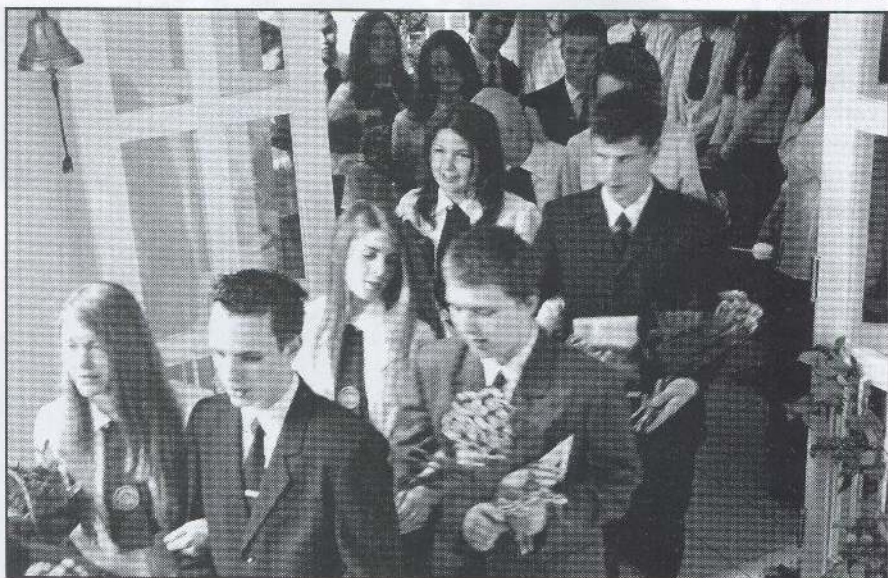


Amikor az ember a búcsúzás sok-szor nagyon nehéz helyzetében van, akkor megpróbálja a legjobb gondolatait előszedni és ilyenkor mindig egy kicsikét érzékenyebbek és érzelmesebbek is vagyunk. Érez-zük azt, hogy valami végérvénye-sen befejeződik. Attól pedig, ami jó, nehezen válunk el.

Néhányan nagyon nehezen viselik el ezt a traumát, mert oly erősen hozzánőttek az intézményhez, a kö-zösséghez, a barátokhoz. Megnehe-zül a szív, megremeg a hang, és könnyek jönnek elő a szemekből. Búcsúzunk és elmegyünk, az én időm lejárt. Nehéz megélni az elvá-lást bár sok széppel, izgalmassal, varázslattal vár a jövődő.

Mások számára talán könnyebb a búcsú, mert úgy gondolják túl va-gyunk rajta, lezárult. Inkább az fog-lalkoztat, hogy fel fognak-e venni,

Tóth Pál-ban közösségi hétvége van. Mehetek a magam útján, nincs kimenőfüzet, jön a szabad élet akár munkával, vagy a többségnek vala-milyen felsőoktatási intézmény és



"Gondol ránk az Úr, meg fog áldani."

Zsoltárok 115, 12



szeretettel próbáltunk mondani sokszor ismételve, néha már talán türelmetlenebbül. Gondoljátok át a tartalmát és ha beépül életetekbe, azt mondhattok el, hogy gazdagodtunk. A jót megőrizve, a rosszból is tanulva, a gyengeségeinken erőt véve és a sikereinktől nem elszállva gazdagodtunk és gyarapodtunk. Azzal az igével szeretnénk elbocsátani benneteket amit Jézus mondott tanítványainak búcsúzásul: Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! (Jn. 13,34) Nem divatos és nem népszerű manapság ezt kitűzni a zászlóra. Farkastörvények vannak, ökölharcok vannak, gátlástalan hazugságok vannak. Olyan világban élünk, amikor ez a fajta önfeláldozó szeretet nem divatos, nem népszerű. Mégis ezt hordozzuk magunkban. Ezt vigyétek el ti is magatokkal. Érdemes félretenni az önzést, a hiúságot, érdemes az egoizmust felcserélni a krisztocentrizmussal. Érdemes ezt az utat járni, mert aki így tesz, az

örökké megmarad, életet nyer, gazdagodik, és abban növekedik a Krisztus. És ha úri jókedvetek vagy időtök engedi, akkor kopogtassatok ezen az ajtón, ami időnként nem akart kiengedni titeket, de bizony állíthatom, hogy bármikor szívesen be fog engedni benneteket. Mindig örülni fogunk, hogyha ránk nyitjátok az ajtót, hogy na mi újság gyerekek, hogy vagytok? A mai ifjúság hogy éli az életét? Örülni fogunk, ha elmondjátok, mit sikerült, ne ténnyel nem sikerült elérnem hitemben, életemben. Akkor is sze-

retni fogunk benneteket, akkor is mellettek fogunk állni. Ne felejtsetek el, hogy közöttünk olyan kötelék jött létre melyet sem idő, sem tér nem tud semmissé tenni. Kívánok nektek sok örömet, áldást, gazdagodást, és diadalmas életet.

*Szilágyi Zoltán
diákotthonvezető*



Jézus végtelen szeretete erőt ad minden helyzetben

Kedves Ballagó Diákok!

Íme eljött ez a nap, amikor itt hagytok minket! Talán vissza se néztek majd akkor, amikor kiléptek diákotthonunk falai közül, ahol sok szép napot töltöttetek együtt barátaitokkal jóban-rosszban. Együtt sírtatok, nevettek, megosztva bánatokat, örömtöket egymással. Irigyellek és féltetek is titeket egyben, hiszen olyan kihívásokkal fogtok szembenézni, aminek vagy meg tudtok felelni vagy nem. Az ifjú kor szép éveit várják még rátok. Magatokon viselitek az ifjúság három nagy ajándékát: az értelmet, a szépséget és a mosolyt. S ezekre most nagy szükség van. Tudnotok kell, hogy abban a most oly vágyott világban érhetnek bántások, rosszindulatú elmarasztalások is, de ezek sem hiábavalók. Ilyenkor tudjatok majd elcsendesedni, hallgassatok az ige szavára és kérdezzétek imádságos lélekkel azt, hogy mi a szándéka Istennek a ti életetekkel? Jézus végtelen szeretete erőt ad minden helyzetben. Már nem fog titeket körülvenni szeretett kollégiumunk tanárainak és dolgozóinak gondoskodása, féltő szeretete és vigyázó tekintete. Elmentek. Üres és csendes lesz ez a kollégium nélkületek. Nagyon fogtok nekünk hiányozni!

Ezzel az idézettel búcsúznak tőletek az alsóbb évesek:

*Eddig csak álmodtunk, terveztünk még
Most valóra válhat minden ami szép
Az élet, a munka tárt karokkal vár
S hogy szép lesz-e csak rajtunk áll.*

Sztrik Adriána
11. osztályos



Virággal és vándorbatyúval búcsúznak az alsóbb évesek a Diákotthon udvarán

Köszönjük, hogy sokan hozzájárultatok kollégiumunk hírnevének öregbítéséhez

Kedves búcsúzó Diáktársaink!

Nehéz elfogadni és kimondani, hogy elérkezett a nap, amikor búcsúztatnunk kell titeket, a Tóth Pál Diákothon végzős tanulóit. Ti ki léptek a biztonságot nyújtó falak közül és tovább mentek azon az úton, amit Isten kijelölt számotokra. Az utóbbi hetekben sokszor hallottam, hogy számotokra megkezdődik a nagybetűs élet. Talán ennek az életnek az első lépése az, hogy elhagyjátok ezt a kis közösséget. Legtöbbetek számára diákothonunk jelentette a második otthonát. Nevelőtanáraink mindig féltő gondoskodással neveltek, támogattak, segítettek titeket. Ezért nyugodt szívvel állíthatom egy nagy családként élhetünk itt.

Ahogy végig nézek rajtatok nehéz

bármit is mondanom, mert a szívem a torkomban dobog. Mindnyájan egyéniségek vagytok; ki a tanulmányi eredményében, ki a közösségi munkájával, ki a sport teljesítményével mutatta meg tehetségét. Köszönjük, hogy sokan hozzájárultatok kollégiumunk hírnevének öregbítéséhez.

Bár szíveteket elszorítja a búcsúzás fájdalma, mégis tele vagytok kíváncsisággal és talán kis félelemmel az újtól. Nem szabad most szomorkodnotok, előre kell tekintenetek és céljaitokért küzdeni.

Szerencsés vagyok itt maradt társaimmal, hogy megismerhettünk titeket. Remélem egy év múlva ránk is ilyen büszkék lesznek az alsóbb osztályos diákok, mint mi most rátok.

Isten áldja életeteket.



Majoros Judit
11.o.

Mindaddig, amíg nem találkozunk, hordozzon az Isten a tenyerén

"Indulnak mindig a holnap felé új, meg új nemzedékek.

Az országot körülkeríténék, hogyha összeölelkeznenék"

**Tisztelt Igazgató Úr! Zoli Bácsi!
Kedves Tanáraink! Diáktársaim!
Kedves Vendégeink!**

Nagy szeretettel köszöntünk Mindenkit diákothoni ballagásunkon! Hihetetlen érzés volt körbevonulni a kollégiumon és most itt állni. Nagyon gyorsan elrohant ez a hat ill. négy év. Rengeteg élménnyel, tudással és tapasztalattal gazdagodva talán életünk legszebb korszakát töltöttük el e falak között. Most eljött a búcsúzás ideje.

Rab Zsuzsa költőnőt idéztem, mivel ahányan vagyunk, annyi felé fogunk menni, de utunkban egy dolog közös, mindannyian a jövő felé

indulunk. Nem tudjuk, mi vár ránk a "nagybetűs Életben", de nem kell félnünk. Itt megtanítottak minket arra, hogy ne féljünk a jövőtől, mert Isten mindig és mindenhol velünk van és vigyáz ránk, ha benne bízunk. Ahogy Nóra mondta, mint a láncszemek tartssunk össze! Ne váljunk el örökre! Az itt megfogant barátságok olyan szorosak, hogy reményesség szerint nem szakadnak meg.

Sok lehetőséget kaptunk arra, hogy kipróbáljuk és megmutassuk magunkat. Kezdő hetedikesként, ill. kilencedikesként mi is átéltük az el-sősavatást, és ez éven már mi rendezhettük meg. A közösségi hétvégék programjai között is mindig volt olyan vetélkedő, sportverseny, vagy kirándulás, amikor új barátságok szövődhettek és a már meglévő kapcsolatokat is tudtuk ápolni. Jól szórakoztunk a táncos esték kereté-

ben, és az elcsendesedésre is volt lehetőségünk az esti áhítatok keretén belül.

A Tóth Pál falai között hazaszeretetre nevelik az embert. Minden nemzeti ünnepet a magunk körében megünnepeltünk, méltón megemlékezve azokról, akik előttünk jó példával járva a mi boldogulásunkért harcoltak. Fontos, hogy meg tudjuk becsülni országunkat, nemzetünket. A cserediák kapcsolatok is segítettek ebben. A kollégium cserkészei is sokat tesznek ez ügyben. Hátáron túli területekre is elvitték az iskola és a diákothon jó hírét. Részt vettünk koszorúzásokon, győztünk a sportversenyeken, jól sikerültek a nyári táborok. Azonban nem csak a cserkészek jártak be messzi tájakat, hanem diákothonunk citera- és táncgyűjtése, a "Kösöntyű" is. Ők mindannyiunk örömeire már hírne-

vet szereztek maguknak és az iskoláknak is. Nagyon szép és fontos, hogy ápoljuk népi hagyományainkat és értékeinket.

Ezeken a csoportokon belül életre szóló barátságok is születhettek, jó csapatmunka, jó közösség alakult ki. Köszönjük a Vezetőségnek, Tanárainknak, hogy időt és fáradságot nem sajnálva segítettek bennünket! A diákpresbitériumnak, mivel az ott végzett munka nem könnyű. Fel kell nőni a feladathoz, hiszen még félig gyerekek vagyunk, s nehéz így képviselni diáktársaink érdekeit, de jó "edzés" a felnőtt korra.

Kedves Búcsúzó Diáktársaim! Kívánom mindenkinek, hogy találja meg a boldogságát, a számára elrendelt hivatását, és amikor családalapításra kerül sor, találja meg az igazi párját!

*"Mindig legyen előtted út,
Fújjon a szél a hátad mögül,
Arcodat melegen süsse a Nap,
Földedet öntözze lágy eső,
És mindaddig, amíg nem találkozunk
Hordozzon az Isten a tenyerén!"*



Kedves Tanáraink! Köszönjük a tanítást, a szeretetet, a türelmet, a törődést és a gondoskodást! Ígérjük, hogy nem felejtjük el a szép éveket! Diáktársaim! Tőletek Jeremiás próféta szavaival búcsúszom. Ezek az igék erősítsenek meg az első nagy próbán, az érettségien és a további küz-

delmetekben, egész életetek során:
"Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - mondja az Úr - békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek".

Jeremiás 29, 11

Szerdahelyi Orsolya



Búcsú a portásoktól és a takarító néniktől!

Köszönet a mindig tiszta kollégiumért és a portásszobai jó beszélgetésekért!

**Ének- és gitárszó kíséretében
köszönt el
Jólsvai Levente
a Diákotthon végzős
tanulói nevében.**



Sepertünk eleget, seperjen már más is...

A hagyomány szerint a Tóth Pál Diákotthon végzős diákjai a ballagás napján tréfásan gondolnak vissza a szobák takarítására, erre a kevésbé kedvelt "műveletre". Az idén Tolvaj Ildikó és Varga László- jelképesen a fő-takarítók- adták át a portalanítás legfőbb eszközét, a seprűt az alsóbb éveseknek, nevezetesen Plank Teodórának és Sütő Attilának.

A seprűt átadók mondókája:

Seprűnk, seprűnk, édes cirkunk!
Itt az idő, el kell válnunk.
Te itt maradsz, seperhetsz még
Lesz itt mindig elég szemét.
Tudod, mi most már elmegyünk,
Ezután majd máshol seprűnk.
De nem hagyunk ám magadra,
Rábízunk az utódokra!
Nyüstitjétek tovább egymást,
Itt a seprű, fogjátok hát!

A seprűt átvevők modókája:

Frigyre lépek veled, ha akarom, ha nem,
Az általad vert port ezután én nyelem.
Te ölelsz magadhoz, járjuk majd a csárdást
A lábunk hasonlít, mind a kettő csámpás!
Falra mászom veled, s leverjük a pókot.

Tanáraitól majd ezért kapok bókot.
Cirok szakálladdal keltem az alvókat,
Hónuk alá nyúlok, hogy csiklandozzanak.
Felborzolom veled méla kedélyüket,
Mely a tanulástól jól leülepedett.
Most hogy átvettelek, fogadalmat teszek
Kisöpröm veled az összes szemetet!
Ha mégis maradna-hisz emberek vagyunk-
Takarító néni úgyis segít rajtunk!



Köszönjük a finom ételeket

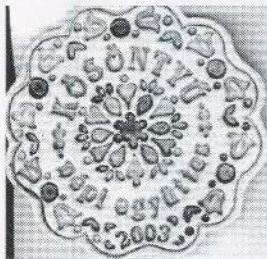
A KONYHÁS NÉNIK BÚCSÚZTATÓJA

Abban a megtiszteltetésben van részem, hogy én köszönhetek el az idei végzős évfolyam nevében a konyha személyzetétől. Nagyon köszönjük a finom ételeket, bár - meg kell jegyeznem - nem mindenkinek és nem mindig "tetszettek" ezek az ételek. De ez csak addig tartott, amíg meg nem kóstoltuk és jól nem laktunk vele. Köszönjük a konyha főnöknőjének a változatos étlapot, Jutka néninek a folytonos jókedvet. Továbbá szeretném megköszönni fáradozásait, a velünk való törődést. A magam nevében pedig a kajakártya nélküli étkezéseket, de azt hiszem ezt sokak nevében is mondhatom. Őszintén remélem, hogy ez a konyhai társaság még nagyon sokáig fogja a diákotthon életét színesíteni, a diákok korgó gyomrát megtölteni. Még egyszer nagyon köszönjük a sok finom falatot, amit a konyhás nénik adtak nekünk. Fájó szívvel bár, de mégis el kell mennünk, a helyünket újabb generációnak adjuk át, de mindig emlékezni fogunk a kollégiumi kosztra, és az azt készítő nénikre.

Gyökér Attila



A TÚZNEK NEM SZABAD KIALUDNIA...



Kilencedi-
kes voltam,
amikor vá-
ratlanul
Marika né-
ni megle-
pett egy
fantasztis-
kus ötleté-
vel: népi együttest szeretne létre-
hozni! Én akkor már 9 éve hagyomá-
nyörzőnek számítottam a falunkban,
tehát nagyon örültem, amikor felké-
rést kaptam rá, hogy vegyek részt az
iskolai együttes megalapításában. A lel-
kes kis csapat hamar összeállt. Nem sok-
kal később egyre több rendezvényre
kaptunk meghívást. Kezdetben dő-
cögősen mentek a dolgok, de aztán
szép lassan kialakult az összhang az
együttesen belül. Nagyon kíváncsiak
voltunk, hogy vajon hogyan fogadják
majd a diáktársak és mások a műsorain-
kat, de hála Istennek csak pozitív visszajel-
zéseket kaptunk! Azt a felkérést kaptam,
hogy írjak egy kis élménybeszámolót az
együttesben eltöltött időről. Röviden
fogalmazva: ez egy olyan lehetőség itt a
Lévayban, amelyet nem szabad kihagyni,
mert nem tudhatod, hogy lesz-e még rá
alkalmaid az életben! Nagyon jól érez-
tem magam, és mindezt Urhegyi Marika
néninek köszönhetem, mert nélküle soha
nem jött volna létre ez az együttes!
Köszönöm a sok felejthetetlen élményt,
a táncházakat, ahol addig táncoltunk,
amíg ki nem fulladtunk, a táncpróbákat,
amik már most hiányoznak! Az az igazság,
hogy nehéz szavakkal kifejezni mindazt,
amit ezeken az alkalmon kaptunk. Ha valakit
igazán érdekel, azt javaslom, hogy nézzen
meg egy táncpróbát, és ha kedvet kapott,
ne hagyja ki ezt a nagyszerű lehetőséget!
A gondolataimat az együttes jelmondatával
fejezem be: "A TÚZNEK NEM SZABAD
KIALUDNIA"

Rádi Beáta 12.D

A Kösöntyű különösen fontos szerepet játszott, játszik és fog játszani az életemben. Miért? Mert a diákkoromban töltött éveim alatt ez formált engem leginkább. A Kösöntyű népi együttesben szerzett élmények hatására értékrendem változott, vidámabb és derűsebb lettem. Ez a szolgálat azt a küldetést ültette a szívembe, hogy később másoknak is átadjam az itt megismert kulturális értékeket, s a környezetemben élők tudtára adjam ezek fontosságát. Három évig lehettem tagja ennek a kicsi, de egyre bővülő hagyományörző csapatnak. Én is erősen kötődöm a népzenehez, évek óta citerázom, ezért lettem az együttes egyik alapító tagja kilencedik osztályos koromban.

Emlékszem, milyen féltékenyen léptem a diáktársaim elé, az első kollégiumi „Ki mit tud-on?”. Négy taggal indult az együttes, mely a kezdeti dőcögős és visszafogott előadások ellenére is kedvet csinált a többieknek. Nemsokára azt vetük észre, hogy a citera- és tánc csoportban egyre többen vagyunk. A néptánc és népzene elsajátításában és tudásunk bővítésében egy citeratanár és egy táncoktató házaspár voltak segítségünkre.

Most, hogy itt kell hagynom ezt a társaságot, szomorú a szívem. Lehetőségem volt annak élni, amit tényleg nagyon szeretek: a zenének és az éneklésnek. A Kösöntyű esélyt

adott arra, hogy megmutathassam magam, és hogy közvetíthessem azokat a népi értékeket, amiket a nemzetünk kezd elfelejteni.

Az elkövetkezendő években sem feledkezem majd el erről az időszakról. Mély nyomot hagyott bennem, s a zenével, ha hobbi szinten is, de foglalkozni akarok. Mindezért köszönet jár a Kösöntyűnek és köszönet jár a népzene és néptánc nagy rajongójának, Urhegyi Marika néni-
nek, aki mindvégig kitartott mellettünk és harcolt értünk, még ha néha nyugósen és vonakodva is mentünk be egy-egy próbára.

Tóth Enikő



A KÖSÖNTYŰ együttes életünk egyik legszebb élménye.

Soha nem fogjuk elfelejteni a táncórákat és az erdélyi kirándulást. Köszönjük a sok biztatást, nagyon jól éreztük itt magunkat!

Köszönettel:
Fehér Renáta és
Molnár Levente



Tóth Pál Diákotthon

A LÉVAY JÓZSEF REFORMÁTUS GIMNÁZIUM ÉS DIÁKOTTHON DIÁKCLAPJA

Felelős szerkesztő: Kardos Katalin

Számítógépes munkatárs: Simon Ákos Fotók: Boda József és Sipos Tamás

Felelős kiadó: Ábrám Tibor igazgató

Készítette: Német Nyomda Kft., Miskolc, Baross G. u. 17

Szerkesztőség: Lévy József Református Gimnázium, Miskolc, Kálvin János u. 2